

"הרבי החזיר אותי בתשובה בשנים האחרונות": המסלול המדהים

שעבר איש הקולנוע שהתקרב לרבי בעקבות המצלמה

הרב יחיאל קייגנון, מנהל פרויקט "מפגשים עם הרבי" העולמי, מראיין את מר יצחק הרצוג בלשכתו, בעת שכיחן כשר העבודה והרווחה, על פגישתו עם הרבי בשמיני עצרת תשל"ז יחד עם אביו מר חיים הרצוג, ועל קשרי משפחת הרצוג עם רבותינו נשיאינו. נראים בתמונה עוד הצלם דרור בימים ההם, וכן הרב זושא וולף

התהליך שירות

מובעד לעדשה

כשאיש הקולנוע **דרור לבנדיגר** שמע על הרעיון להתלוות אל הרב **זושא וולף** כדי לצלם את הראיונות בעבור חברת JEM, הוא אפילו גיחך מעט, מה לו ול"דוסים"... • כיום הוא חבר קהילת חב"ד במבשרת ציון, **מקפיד שלא לאכול 'שרויה' בפסח**, וה'הרגשים' שלו לא נופלים כהוא זה משל חב"דניק ותיק מבטן ומלידה. **צריך לשפשף את העיניים כדי להאמין** • בריאיון ראשון ל'כפר חב"ד' הוא מדבר על תחושת הקשר הקרוב לרבי, חוזר לתהליך ההתקרבות שלו, **ולא מצליח להבין את האישים הליטאים הנכבדים שילדיהם נולדו רק בזכות ברכת הרבי, אך לא מוכנים שיפרסמו את סיפורם לפני פטירתם.** "הרבי נתן לך את המתנה הכי גדולה, ואתה מסרב להכיר לו טובה בפרסום הדבר?!" • מסמך מפעים

מענדי קורטס

הצלם ר' דרור לבנדיגר כיום

מרכז חב"ד תל אביב

נטפי ניהומין

יחד עם כל אנ"ש חסידי חב"ד, ציבור תושבי בני ברק עיר התורה והחסידות, וכל עמך בית ישראל, מבכים אנו מרה את סילוקו לשמי רום של האי גברא רבא, משכמו ומעלה גבוה מכל העם, חסיד פנימי ומקושר לכ"ק אדמו"ר בכל נימי נפשו כחד מן חסידי קדמאי, מופת וסמל לרבנות אמיתית בדורות אלו, התגבר כארי למען הצלחת עניני כ"ק אדמו"ר עד מסירות נפש ולא נשא פנים לאיש, ידיד אמת ומפלס דרך עבור מוסדות חב"ד ליובאוויטש ושלוחי כ"ק אדמו"ר בעירנו תל-אביב, אשר עמד כחומה בצורה לחזקם ולאמצם, כעמוד האש ההולך לפני המחנה, אהוב על המקום ועל הבריות, אשר קידש שם ליובאוויטש בכל העולם, הגאון החסיד הנודע לשם ולתהילה ושמו מפארים בכל חוגי ועדות עם ישראל

הרב מוהר"ר משה יהודה ליב לנדא זצ"ל

רב אב"ד דבני ברק

גדולה עד מאד האבידה ואין לה תמורה

ואנו מביעים תנחומינו לידידינו היקרים בני משפחתו,

הרבנית שתליט"א, בניו ובנותיו, חתניו ואחיו שליט"א

ושולחים אנו ברכה לבנו ממשך דרכו, ידידנו הגאון החסיד

מוהר"ר חיים יצחק אייזיק שליט"א

שחפץ ה' יצליח בידו כרצו"ק כ"ק אדמו"ר נשיאנו זי"ע

בנחמת ציון וירושלים תנוחמו ובהמשך דרכו המופלאה והמיוחדת, ופעולותיו הכבירות עבור כלל ישראל ועבור פעולות כ"ק אדמו"ר, תמצאו עידוד וחיוזוק, ובמהרה נראה בקיום היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה מיד ממש

הרב יוסף שמואל גערליצקי

בשם שלוחי כ"ק אדמו"ר ומרכז חב"ד חב"ד ליובאוויטש בתל-אביב יפו

בזמן הזה. הרב זושא וולף והצלם ר' דרור לבנדיגר, בחגיגת בר מצווה לבנו של הרב וולף, כסלו תשע"ט

שלל 'הרגשים' דקים ביותר יוצאים מפיו כדבר שבשגרה. אבל הכי חשוב - הסיפור שלו שאותו אנחנו חושפים כאן לראשונה, מפתיע ומעורר כאחד; סיפור נדיר שקשה למצוא דוגמתו.

לפתע מצלצל המכשיר

הוא נולד בשכונת רמת אשכול שבירושלים בראשית שנות השבעים. הבית שבו גדל לא היה בית דתי אך גם לא בית מתריס במיוחד. "אני עוד זוכר שהייתה מתחות עם החרדים בסנהדריה, ושחילקו ברחובות פליירים נגד ה'דוסיים', אבל אני משום מה סירבתי להשתתף בזה. בבית לא אכלו נבלות וטרפות. הקפידו גם שלא לאכול בשר בחלב. עשינו קידוש בערב שבת. אך אי אפשר להגדיר את הבית כ'מסורת'. שומרי מסורת, לצערנו, לא בדיוק היינו.

"דבר מצוין התרחש לקראת בר המצווה שלי. היה רב מקומי שלימד אותי לקח ולקח אותי לבית הכנסת בערב שבת במשך חצי שנה, כך שהייתה לי חשיפה כל שהיא ליהדות. כדאי לציין גם את בן הדוד של אבי הרב משה דיקשטיין מבאר שבע, שהוא חסיד חב"ד וממילא יצא לי פה ושם לשמוע על הרבי ועל חב"ד.

"קשר נוסף שאני יכול להצביע עליו שהיה לי עם חב"ד בשנותיי הצעירות, נוצר במהלך טיול לתאילנד שעשיתי אחרי הצבא. פגשתי שם בבית חב"ד את השליח הרב נחמיה וילהלם ודיברתי איתו לא אחת. לא אשכח את התרשמותי הגדולה מדמותו - עד עצם היום הזה, דרך אגב, אנחנו עומדים בקשר. האמת היא שגם קודם לכן, במהלך שירותי הצבאי כשפיקדתי על חיילים בשכם - אני חושב שהיה זה בחג הפורים, אבל לא בטוח - הגיעו כמה חב"דניקים לבסיס שלנו וביקשו לעשות בו 'מבצעים'. היו חיילים שהתנגדו. אבל אני כמפקד אישרתי להם לבוא ולשמוח את החיילים".

"אני נמצא על שפת הים בתל אביב ולפתע מצלצל המכשיר הנייד שלי. אני עונה ועל הקו הרב יחיאל קייגן מניו יורק, שמציג את עצמו כמנהל פרויקט מפגשים עם הרבי"

בעת ראיון עם חתן פרס נובל לכימיה הפרופסור אהרן צ'חנובר, במשרדו בטכניון בחיפה

הוא יושב שעון על כיסאו בבית ירושלמי ומכוון את עדשת המצלמה. לצידו הרב זושא וולף מכפר חב"ד. מולם יושב חסיד קשיש בעל זקן צחור, שמחליט לראשונה לתאר מול המצלמה את היחידויות שלהן זכה במחיצת הרבי. הפריים מבעד לעדשה, מוכר היטב לכל הקוראים. בכל מוצאי שבת בבתי הכנסת של קהילות אנ"ש ברחבי הארץ והעולם, כמו גם בקרב בתי חב"ד רבים ואפילו משרדים חשובים, נחתמת התוכנית השבועית של 'תורת חיים' שבהפקת מוסד JEM בראשות הרב אלקנה שמוטקין, בריאיון מצולם שבו מתפרסם סיפור אישי מהרבי מכלי ראשון. מה שידוע הרבה פחות, הוא מה שמתרחש מאחורי המצלמה, בהפסקות הקלות לאורך הסט המלא של הצילומים שלא נחשף לצופים.

דרור לבנדיגר הוא אולי צלם קולנוע במקצועו ורק על התקן הזה הוא לכאורה יושב בבית. גם מראהו החיצוני לא מסגיר משהו אחר. אבל אילו הייתה לכם ההזדמנות להיכנס אל החדר ולהיות נוכחים בשעת עבודתו, הייתם מגלים משהו אחר לגמרי. זה יכול להיות שאלות על הרבי שמשחיל דרור למראיון המופתע במהלך הריאיון או נקודה כל שהיא בסיפור שלדעתו לא חודדה די הצורך... גם במהלך הריאיון שקיימו אנחנו עימו בזמן האחרון, היינו זקוקים לצביטה קטנה או לשפשוף עיניים מהיר, כדי להיזכר שהיושב מולנו אינו משפיע בישיבה או חסיד ותיק מדורי דורות, כי אם בעל תשובה טרי יחסית שמסדרונות אולפני הקולנוע בישראל אינם זרים לו כלל ועיקר.

כובע עם קנייטש מהודר לא חבוש על ראשו, וגם זקן ארוך לא בדיק יורד על פי מידותיו. אבל אל תיתנו למבט החיצוני להטעות אתכם ולו לרגע אחד. דרור לבנדיגר הוא חסיד נאמן של הרבי ומקושר לנשיא דורנו בלב ונפש. הוא שולט בכל מה שקשור לתולדות הדור השביעי ישר והפוך.

ולימד אותי מה בדיוק צריכים לעשות...". ובחזרה לתוכן הלימודים בישיבת דעת. "עניין נוסף שלמדתי לאורך השנים בישיבה, ושאיני זוכר שהשפיע עליי מאוד, הוא הנושא של הדמות ההורית. הרב ערד הסביר שאבא לא צריך להתנהג כמו מחנך, כיוון שאבא אוהב את בנו בלי שום תלות, בשונה מהמחנך שאהבתו תלויה בדבר. ואם למשל האב נותן לבנו רק אהבה ולא מחנך הוא לא עשה טעות גדולה כל כך. לעולם תהיה שמאל דוחה וימין מקרבת. ולכן הדבר הכי חשוב שיעשה ההורה למען בנו הוא אם ייתן לו אהבה בלתי

מוקדמות יותר פסיכולוגיה ופילוסופיה והעמקתי בדתות השונות במזרח. כל הזמן ידעתי שגישת היהדות היא הנכונה והטובה ביותר וכעת ביקשתי קצת להרחיב בה; לשמוע בפרטיות יותר מה יש לה לומר על כל הנושאים שבעולם. "לא אשכח כל חיי את המשפט שבו פתח הרב ערד את השיעור הראשון. זה היה ציטוט ממשנה במסכת אבות: 'כל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת עוון'. הרב הסביר אז שלפי פירוש הבעל שם טוב 'מלאכה' זה 'אהבת ישראל', והכוונה במשנה היא בעצם שכל דבר שלא מוביל בסופו של

שמחה והתרגשות. הילד נכנס לתהליך שיקום ונזקק ללמוד הכול מההתחלה – לדבר, לאכול בכוחות עצמו וכדומה. השיקום התקדם יפה, אבל הרגלים נותרו מדולדלות והוא לא היה יכול לעמוד עליהן. בביקורו הבא של האבא אצל הרב, הביא עימו את הילד. במהלך 'היחידות' ביקש הרבי מהאב לצאת ולהשאיר את הילד על ברכיו. אביו הניח אותו על ברכיו של הרב, וזהו. עשרים דקות אחר כך נקרא אביו בחזרה פנימה, והילד דימה על רגליו החוצה... "כיום, אגב", חותם דרור, "הילד הוא שליח של הרבי באחת מערי השדה. וזו רק דוגמה קטנה אחת לסיפורים שהייתי שומע מאנשים בכל ריאיון, ועוד סיפור ועוד סיפור, עד שהדברים החלו לחלחל".

ניסים מתחת לשולחן

כשרדור היה מתפעל לפני עמיתו לראיונות הרב זושא וולף מהסיפורים העוצמתיים שנחשפו לפניו, לא ניכר על פניו של ר' זושא התלהבות דומה. "אתה יודע", מסביר לנו דרור השבוע, "בליובאוויטש תמיד אמרו שניסים התגלגלו מתחת לשולחן אך אף אחד לא טרח להתכופף ולהרים אותם. זה בדיוק היה ההבדל באותה תקופה ביני לבין הרב וולף. הרי הוא כבר הורגל באלפי סיפורים כאלה, וממילא פחות עשה מזה 'עניין'. אני לעומת זאת, שהייתי טרי לגמרי וכל העולם הזה היה חדש לי, התפעלתי מהסיפורים בצורה עמוקה מאוד בנפש. לפניך אני יכול לציין שכיום, בחלוף למעלה מעשר שנים שבהן אני מתעסק בעבודה עם JEM, גם אני כבר לא מתכופף כל כך להרים את המופתים. היום המבט אחר לגמרי, פנימי יותר, אבל אז כל סיפור היה סיפור שנחרט עמוק".

וכפי שמתברר, לא רק שנחרט כי אם השפיע בצורה מעשית על נפשו של דרור. באמצעות המוראיינים וסיפוריהם חש דרור את הרבי עצמו ואת השפעותיו חובקות התבל. "באותה תקופה הייתי שואל מפעם לפעם את הרב וולף שאלות שונות ביהדות ובהלכה, במהלך נסיעות וכדומה. זה היה תהליך איטי מאוד, עקב בצד אגודל, והתקדמתי בצעדים מדודים עוד ועוד בשמירת תורה ומצוות. "לפני שמונה שנים הלכתי ללמוד בעקבות חבר קרוב שלי – הרב סיוון אופיר שחזר אף הוא בתשובה – בישיבת 'דעת' ברחובות בראשות הרב יצחק ערד. למען האמת תמיד עניינה אותי תורת הנפש, וכבר משחר ילדותי סקרנה אותי מהי הדרך הנכונה שיצעד בה האדם. למדתי אף בשנים

בעת ראיון עם נשיא המדינה מר שמעון פרס, בבית הנשיא, על שתי היחידות הנדירות שהיו לו עם הרבי

הצלם ר' דרור מספר את סיפור חייו בפני תלמידות תיכון "בית חנה" בירושלים, במהלך יום צילומים חינוכי במוסד

מותנית ובלתי מוגבלת. אני יכול להעיד באופן אישי כי על ברשי אימצתי את הגישה הזו כלפי ילדי וכיום באמת בניי שלמים עם עצמם הרבה יותר. כשילד חווה אהבה מותנית הוא מפתח אישיות של קו שמאל, וככזה הוא תלוי בסביבה לקיומו ומשווה את עצמו ואת אושרו לאחר", מסביר דרור. "באישיות קו ימין, מאידך גיסא, הילד בטוח בעצמו, נמצא בשלוות נפש, בתענוג וטוב. "אני יכול לומר לך שרק בשביל הדבר הקטן הזה היה שווה כל תהליך החזרה בתשובה. מובן שבדיעבד קיבלתי הרבה יותר מזה, אבל גם אילו היינו מסתפקים רק בתובנה הזו – הכול היה כדאי".

דבר לאהבת ישראל סופו להתבטל, כיוון שהוא פשוט לא נכון בבסיסו. העניין הזה 'תפס' אותי מאוד, כי בכל מה שלמדתי לפני זה בפסיכולוגיה המערבית ובדתות המזרח לא היה שום דיבור על 'אהבת לרעך כמוך' ואהבת ישראל... "כעת אני נזכר גם", מוסיף דרור ומשחזר, "שבסיום השיעור הראשון נעמדו כל התלמידים להתפלל מנחה, ואני ישבתי בצד. ניגש אליי אחד האברכים החב"דיים שהיה שם (ר' נועם וולפינג) ושאל אותי אם אני רוצה להתפלל. עניתי לו שלא אכפת לי רק שאני לא בדיוק יודע איך... האברך שמע זאת וממש הדרוך אותי פעולה אחר פעולה

המופתים, הניסים והנפלאות שחולל הרבי לאורך השנים. אני זוכר את עצמי תוהה לא אחת אם הסיפורים הללו אכן התרחשו במציאות. בתחילה התקשיתי להאמין שלא מדובר בהגזמה או בדמיון כלשהו, כי אם בדבר שאירע גם אירע, ולאותה אישיות בדיוק שיושבת מולי ומספרת זאת בהתרגשות כנה. בשביל הדוגמה אציין לפניך סיפור ש'תפס' אותי מאוד בתקופה הראשונה. "אינני זוכר את שמם של בעלי המעשה (על פי בירור קצר שערכנו, מדובר בסיפורם של ר' ג'מפל אורמלנד ובנו ר' יעקב. מ"ק). הם התגוררו בניו ג'רזי ועברו תאונת דרכים קשה. מצבו של הילד היה אנוש, סכנה נשקפה לחייו, והוא הובהל במהירות אל בית הרפואה. כעבור זמן קצר התייאשו הרופאים ממצבו והרימו ידיים. האבא מיהר ליצור קשר עם הרב, והרבי אמר כי יש להזריק לילד תרופה חדשה מסוימת שהתפרסמה באותה תקופה בדיוק. הרופא, ששמע על הבקשה, לא היה מוכן להיענות לה בשום פנים ואופן. הוא לא הבין כיצד התרופה החדשה הזו יכולה לעזור, ולא הסכים להזריק. רק לאחר שהאבא שוב התקשר למזכירות, ואחרי זה שוב לחץ על הרופא וטען לפניו שהרי בכל אופן הוא אומר שכבר אין מה לעשות ואין שום טיפול... הסכים הרופא להזריק את התרופה. את הנס שהתחולל, מן הסתם לא תופתעו לשמוע: התאוששות החלה להיראות לפתע. ניצנים של תקווה החלו לבצבץ והילד יצא מכלל סכנה. "תשעה חודשים חלפו", מוסיף דרור להיזכר בסיפור, "ולצוות הרפואי הצטרפה אחות חדשה. בבוקר, כשבאה למיטת הילד, פנתה אליו בשאלה: 'מה תרצה לשתות, חלב או סודה?' פתאום פקח ובלתי מוכר לו. "מה שבהתחלה משך אותי בעיקר, היו סיפורי

"מה שבהתחלה משך אותי בעיקר, היו סיפורי המופתים, הניסים והנפלאות שחולל הרבי לאורך השנים. אני זוכר את עצמי תוהה לא אחת אם הסיפורים הללו אכן התרחשו"

מהחברה קישרו אותי עם הרב וולף, סיכמנו על מועד שבו יש ריאיון, והתחלתי לעבוד בשביל JEM. ערכנו אז כמה ראיונות בחודש, ובהדרגה הלכה העבודה וגדלה". איש לא היה יכול לשער לעצמו איזו השפעה כבירה יחוללו המפגשים הללו בנפשו של דרור. כלפי חוץ הוא היה רק צלם; כזה שמתמקד בזווית העדשה ובתאורה הנכונה. מה שלא תוכנן הוא שדרור הצעיר ישב מרותק מאחורי המצלמה ויגמע מכלי ראשון עוד מידע על הרבי ועוד סיפור מהפכני ובלתי מוכר לו. "מה שבהתחלה משך אותי בעיקר, היו סיפורי

כך או כך, אחרי שירותו הצבאי נסע דרור להתגורר בלוס אנג'לס. במהלך ארבע שנים שהה בעיר הקליפורנית הגדולה והוציא תואר שני בצילום קולנוע באוניברסיטת AFI היוקרתית והנחשבת. במהלך שהותו בעיר ביקר לבנדיגר אצל השליח המקומי, בעיקר בחגי ישראל ובמועדים. "כולם היו הולכים אליי", הוא נזכר. "אתה יודע, כשנמצאים בחוץ לארץ פתאום מרגישים הרבה יותר קרובים ליהדות". בגיל שלושים וארבע, מצויד בתואר שני נחשב ובהשכלה גבוהה, חזר דרור לישראל והשתקע במרכז הארץ.

את אותו יום בהיר בשנת תשס"ה לא ישכח דרור כל ימי חייו. "אני נמצא על שפת הים בתל אביב ולפתע מצלצל המכשיר הנייד שלי. אני עונה ועל הקו הרב יחיאל קייגן מניו יורק, שמציג את עצמו כמנהל פרויקט 'מפגשים עם הרבי' של חברת JEM. הרב קייגן מתאר לי בקצרה את הפרויקט ומבקש ממני לצלם בעבורם את הראיונות".

וכך משחזר לפנינו איש המחקר והמראיין הוותיק של 'מפגשים עם הרבי' בישראל, הרב זושא וולף, בשיחה מקדימה שערכנו עימו לפני השיחה עם דרור: "באותה תקופה חיפשנו במוסד JEM צלם מקצועי מומחה שיתעד את הראיונות, הנערכים בפורמט צילומי מיוחד וייחודי. בבירור שערכנו שמענו על אודות הצלם דרור לבנדיגר והחלטנו לנסות לראות אם החיבור עימו יעבוד".

ובחזרה לדרור. "אני זוכר שכשקיבלתי את ההצעה, סימני גיחוך קלים עלו בי. בשביל מה אני צריך להתעסק עכשיו עם חרדים? גם מבחינה אומנותית לא ראיתי בזה מציאה גדולה במיוחד, בלשון המעטה. אבל לא יודע למה, משום מה החלטתי 'לזרום' ולנסות לראות איך זה יעבוד.

בעת ראיון עם ראש השב"כ לשעבר מר יעקב פרי, בביתו בתל אביב, שם חשף את ה'יחידות' הנדירה שזכה לה בעת שכיחן כראש שירות הביטחון

בעת ראיון עם הרב טוביה בלוי, בבית הספר התיכון "בית חנה" בירושלים

בעת ראיון עם הרב גרשון לידר

בעת ראיון עם הרב יוסף יצחק הבלון, רבה של קריית ליובאוויטש ברמת שלמה

מראיינים את הרב יצחק דוד גרוסמן, רבה הראשי של מגדל העמק, בביתו במגדל העמק

תובנות מבעד למצלמה

פסיעה אחר פסיעה. כשהראיונות והשיחות הרעיוניות עם הרב וולף מצד אחד, והלימודים התורניים אחת לשבוע במכונו של הרב ערד מצד שני, התקדם דרור אט אט בענייני אידישקייט. התהליך היה ארוך ומורכב. לא היו קפיצות דרך, החלטות חפוזות או נקיטת מהלכים בלי חיבור עמוק. הכול היה שקול ומדוד, והדיבורים מפי המתראיינים על הרבי וכמובן הסיפורים האישיים, עשו את שלהם אט אט עוד ועוד.

“באמצעות הראיונות הללו למדתי המון על הרבי ועל דמותו, וניסיתי ועודני מנסה ליישם זאת בחיי האישיים”, אומר דרור. “למשל העובדה שהרבי רואה את השורש החיובי שבכל דבר, וזה שכל יהודי בבסיסו – גם מי שנראה הכי מנותק – בעצם כן רוצה להתנהג כרצון הקב”ה. עוד נקודה היא מה שהרבי תמיד מדגיש שמוכרח להיות ‘גאון יעקב’ ושלא להתפעל ממה שאומר העולם אלא לעשות את מה שצריך. וכמובן הדבר הכי חשוב, זה שכלל יהודי יש כוחות להתגבר על העולם כולו. אלו כמה נקודות בגישתו של הרבי לעולם שלמדתי במהלך הראיונות, ושכאמור אימצתי לעצמי כבר באותה תקופה”.

דרור – אולי כבר ר’ דרור צריכים לקרוא לו – לוקח הפוגה קטנה וחוזר לפני על שיחה ידועה ועמוקה של הרבי בנושא המדובר. דרור כמובן מרצה אותה לפניי כבקי ורגיל, תופס את הנקודה עצמה ומשליך ממנה כמו חסיד ותיק לחיי היום-יום המעשיים. “יש שיחה מופלאה”, הוא אומר בטבעיות, “שבה שואל הרבי מדוע המתינו בני ישראל שנכנסו ראשונים לארץ כדי לכבוש אותה, שבע שנים תמימות עד שקיימו את מצוות ביכורים. והלא היא מצווה חשובה ויסודית ולשם מה היו צריכים לחכות שתיכבש הארץ לגמרי ורק אז לקיים אותה?”

“והתשובה מפעימה. כי הרי כיצד יכול יהודי לקיים מצווה בידעו שחברו הממתין להיכנס לארץ, בעודנו בחוץ, אינו יכול לקיימה? הרי זו גישה מהפכנית לגמרי!” אומר דרור, “מסר של אחדות עם ישראל וערבות הדדית. זה לדוגמה כבש אותי מאוד”.

מבצעים בהר אדר

אחרי שש שנים בישיבת דעת הגיע השלב הבא, ואולי אפילו החשוב, בחייו של דרור. באותם ימים התגורר ביישוב הר אדר הסמוך לירושלים, ואומץ בידי השליח המקומי הרב מנחם מענדל פרידמן ורעייתו עדינה. בשבתות וחגים התארחו דרור ורעייתו בבית השלוחים ודרור למד עם הרב פרידמן הלכות שבת ומאמרי חסידות. מרתק לדמיין כיצד נראו התוועדויות צהרי השבת ביישוב המבוסס, כאשר אחד מהמקורבים נעמד לספר שלל סיפורים על הרבי, כאלה שהפתיעו אף את השליח עצמו שלא הכיר אותם... זה כבר נהיה סדר, שדרור הוא המתוועד בשבתות ומשתף את הקהל בסיפורים החדשים ששמע במהלך הראיונות.

אבל כל זה הוא רק הקדמה לרגע החשוב באמת. ביום בהיר אחד בעיצומו של חודש תשרי לפני שנים מספר, מקבל דרור שיחת טלפון מחברו

הטוב ר’ סיוון אופיר, שבה מציע לו חברו להצטרף אליו בערב לטיסה לחצרות קודשנו... ככה בלי שום הכנה, כאן ועכשיו. בוא, נוסעים לרבי. לדרור הספיקו דקות אחדות כדי להשיב בחיוב ולהתחיל לארוז את המזוודה. בערב הם כבר ישבו על המטוס שלקח אותם ישירות לנמל התעופה JFK שבניו יורק.

כשנעצרה המונית בחזית בית חיינו, דרור לא היה זקוק להסברים מעמיקים או לסיוורים מודרכים שיבהירו לו כל אבן וכל פינה בבית בעל הלבנים האדומות ששלושה משולשים מזדקרים ממנו. אם

לדוגמה, מיד צפו לנגד עיניי הרגעים שבהם עמד הרבי באותו מקום בדיוק וליווה במבטו את אימו הרבנית חנה ע”ה עד פינת רחוב קינגסטון... “בהקפות של שמחת תורה”, מוסיף דרור ומספק, “נדחסנו בינות לאלפי החסידים ב’מכבסה’ הידועה (הכינוי במקור מ”ק). בהמשך ביקרנו כמובן באוהל הקדוש. לא אשכח לעולם את הרגעים שבהם נכנסתי לציון והרגשתי את הרבי קרוב מתמיד. באותו ביקור, דרך אגב, נפגשתי גם לראשונה פנים בפנים עם מנהל JEM הרב שמוטקין ומנהל פרויקט המפגשים הרב קייגן”.

בעת ראיון עם מזכיר בי”ד רבני חב”ד באה”ק הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי, בביתו בנחלת הר חב”ד, על ה’יחידויות’ שזכה להן

באמצעות הראיונות הללו למדתי המון על הרבי ועל דמותו, וניסיתי ועודני מנסה ליישם זאת בחיי האישיים. למשל העובדה שהרבי רואה את השורש החיובי שבכל דבר”

תשאלו אותנו, את הסיוורים הללו הוא היה יכול להנחות בעצמו לתמימים הצעירים שאך הגיעו... “עניין אותי מאוד לראות באופן בלתי אמצעי את כל המקומות ששמעתי עליהם בלי הפסקה בסיפורים”, הוא נזכר. “הסתקרנתי לראות את גן עדן התחתון ואת מבוא הכניסה שבו חילק הרבי דולרים לצדקה. כל מקום שנכנסתי אליו הזכיר לי עוד סיפור ועוד אפיזודה. בפתח הראשי של 770

פחות ‘מקורב’ לחב”ד, אך די לשמוע את שיגו ושיחו בשביל להבחין במידת חסידותו הבלתי מתפשרת. “הלוואי והייתי באמת חסיד”, הוא מצטנע בעוונה יתרה. “יש חסידים שאני מביט עליהם ואומר, מי ייתן והייתי בדרגתם... אבל עדיין לא זכיתי. אני משתדל להקפיד ולהוסיף תמיד ככל שרק אפשר”. בזמן האחרון הצטרף דרור לקהילת חב”ד החמה במבשרת ציון, אחת לתקופה הוא כותב פדיון נפש לרבי ושולח אותו לאוהל הקדוש. בפסח הוא מקפיד שלא לאכול ‘מצה שרויה’. בעת האחרונה החל ללמוד במסגרת חב”דית סמיכה לרבנות. “אני יכול לומר לך שההשפעה של הרבי עליי היא השפעה עצומה”, הוא מתבטא במונולוג אישי. “תמיד בסיטואציות מסוימות אני חושב לעצמי מה הרבי היה אומר על דבר כזה וכזה. ישנו הפתגם הידוע בקרב חסידים שאי אפשר לדעת כלל מה זה רבן, אבל עם זאת אני מנסה אחרי כל מה שלמדתי ושמעתי לסנות לכוון לדעתו של הרבי”.

דרור חותם את דבריו: “יארכו כמה דורות עד שהעולם כולו יכיר ויבין את גדולתו העצומה של הרבי. כל מי שהכיר את הרבי ולומד מתורתו של נשיא דורנו (הביטוי במקור. מ”ק) זכה בזכות עצומה. אני מרגיש בר מזל על כך שזכיתי לזה גם אני. הרבי הוא דמות פלאים נדירה, נשמה שאולי מזמן משה רבינו לא הייתה אחת כזו. מבחינתך, חב”ד היא סירת מטכ”ל של העולם”.

מפגשים עם הרבי”

את חיתומו של הריאיון המעורר, שנערך בימים הסמוכים ליום הבהיר י”א ניסן ושמצליח לעורר ללא ספק רגשי אהבה איתנים לרבי נשיא דורנו, אנו מבקשים למקד בעבודה המרתקת בחברת JEM ובראיונות שקיים לאורך השנים. לפני זה, הנה קטע קצר ממה שאומר לנו הרב זושא וולף: “בחמש-עשרה השנים האחרונות שאנו עובדים עם הצלם ר’ דרור במסגרת המפעל התייעודי הענק ‘מפגשים עם הרבי’ של JEM, ורכנו, לפי רישום מדויק שאנו מנהלים, כארבע מאות וארבעים ראיונות בכל רחבי הארץ, ושמענו סיפורים מיוחדים ויוצאי דופן על הרבי, אשר חלק גדול מהם טרם פורסם. כיום אני יכול לומר שאחרי ששמע ולמד על הרבי הרבה כל כך, דרור כבר יכול גם לשאול את

“עניין אותי מאוד לראות באופן בלתי אמצעי את כל המקומות ששמעתי עליהם בלי הפסקה בסיפורים. הסתקרנתי לראות את גן עדן התחתון ואת מבוא הכניסה שבו חילק הרבי דולרים”

השאלות וגם לצלם... בלעדי דרור לעומת זאת, נהיה בעייה. הרי אני לא אוכל לעשות את כל העבודה, לצלם לא למדתי...”
ור’ זושא מסכם: “אין ספק שאפשר להגדיר את סיפורו המופלא של ר’ דרור במילים מפרק התהילים החדש של הרבי, ‘פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אודה יי’ה’. הסיפורים והראיונות שדרור שמע בחמש-עשרה השנים הללו, פתחו בפניו את שערי החסידות וההתקשרות לרבי. הרבי עצמו פתח בעבורו את שערי החסידות לרווחה, והוא נכנס בהם בשמחה עם משפחתו...”

רגעים מיוחדים

“כל ריאיון יש בו נקודה מעניינת וחדשה שמצדיקה יריעה בפני עצמה”, מספר דרור. “תמיד יש ניסים ולא אחת אנשים מתרגשים וזוכים כשהם מדברים. יש דוגמאות בלי סוף. הרבה פעמים במהלך הראיונות אני מבחין בנקודה שלדעתי לא דיברו עליה די או שיש עניין שבכלל לא נגעו בו, ואז אני מרשה לעצמי להתנתק לרגע מפוזיצית הצלם ולעבור אל כובע המראיין ולשאול את

השאלה”...

מה הכי הפתיע אותך במהלך הראיונות?

“יש דבר אחד שאני לא יכול להבין”, הוא נאנח לרגע. “היו לא מעט פעמים שבהן נסענו לראיין רבנים ליטאים שבזכות ברכתו של הרבי נולדו להם ילדים. אותם רבנים הסכימו להתראיין אבל היה להם תנאי – שהריאיון לא יפורסם לפני המאה ועשרים שלהם. תמיד היה נראה לי תמוה העניין הזה: את המתנה הכי גדולה בחיך קיבלת מהרבי, ואתה מסרב להכיר טובה על כך ולאפשר פרסום?...”

ומה שמות אותם רבנים?

בחיך: “את זה אתה צריך לשאול את הרב קייגן והרב וולף. לי אין הסמכות לגלות”...

מהו הריאיון שערכת במהלך השנים שהכי נחרט בתודעתך?

“יש כמובן סיפורים רבים, ובכל אחד מהם יש זווית חדשה ומעניינת. ריאיון מיוחד ממש שנחרט בי קיימנו לפני כמה שנים בביתו של הרב משה צור מרמת שלמה. הוא סיפר שהרבי שאל אותו במהלך יחידות אשר לה זכה, מדוע האבר החשוב ביותר בגוף האדם, הלב, ממוקם בצד שמאל של הגוף, אף שהיהדות מעצימה תמיד את צד ימין, ככפוסק ‘ימין ה’ רוממה ימין ה’ עושה חיל’. הרבי שאל והשיב, שכאשר שני אנשים עומדים זה מול זה, הרי הלב שלי נמצא מול צד ימין של חברי, וכיוון שכל עניין הלב, הרגש והנתינה, הוא בשביל הזולת, נמצא שהלב אכן ממוקם בצד ימין! המסר העצום הזה של ‘אהבת לרעך כמוך’ נחרט בי ממש. היה גם סיפור הנס המופלא שחוזה הד”ר אברהם לורבר מחיפה, מנהל מחלקת לב ילדים בבית הרפואה רמב”ם, אבל עוד חזון למועד”.

אתה מרגיש החמצה על כך שלא ביקרת אצל הרבי בשנותיך המוקדמות?

“בוודאי”, אומר דרור, “מה השאלה? החמצה גדולה מאוד.

“אני זוכר שכשהייתי יושב עם ילדי המקורבים בבית הכנסת של הר אדר, במהלך דרשתו של הרב בין קריאת התורה למוסף, ומספר להם סיפור על הרבי – הייתי אומר להם בקביעות שלו היו לי חמישה מיליון דולר והיו נותנים לי את האפשרות, הייתי משקיע אותם בשביל להיות חמש דקות במחיצתו של הרבי. יהי רצון שבקרוב ממש נזכה לזה כולנו”.